

власності особи, що внесла кошти в якості застави, відповідно до статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

Вдосконалення нормативного регулювання інституту застави сприятиме забезпеченню принципу верховенства права та дотриманню міжнародних стандартів захисту права власності.

Література:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квітня 2012 р. № 4651-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 9–10. Ст. 88.

2. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року та Протокол № 1 до неї. Ратифікована Законом України від 17 липня 1997 р. № 475/97-ВР.

3. Case of Neumeister v. Austria (Application no. 1936/63), Judgment of 27 June 1968. European Court of Human Rights.

4. Гловюк І. В. Гарантії права власності у кримінальному провадженні. *Юридична Україна*. 2024. № 2. С. 34–41.

5. Guide on Article 5 of the European Convention on Human Rights. Strasbourg: Council of Europe, 2023.

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-674-4-46>

SEARCH AS A DYNAMIC SYSTEM: PROBLEMS OF LEGITIMACY AND ADMISSIBILITY OF EVIDENCE

ОБШУК ЯК ДИНАМІЧНА СИСТЕМА: ПРОБЛЕМИ ЛЕГІТИМНОСТІ ТА ДОПУСТИМОСТІ ДОКАЗІВ

Myroshnychenko Yu. M.

*Doctor of Law, Judge
Mukachevo City District Court of the
Transcarpathian Region
Mukachevo, Ukraine*

Мирошніченко Ю. М.

*доктор юридичних наук, суддя
Мукачівський міськрайсуд
Закарпатської області
м. Мукачево, Україна*

Ефективність досудового розслідування значною мірою залежить від якості проведення обшуку як найбільш інтенсивної форми процесуального втручання у сферу приватності особи. Застосування системно-діяльнісного підходу дозволяє розглядати обшук не як сукупність ізольованих процесуальних актів, а як цілісну динамічну систему, у якій об'єкти, суб'єкти, фактичні підстави та процесуальні

гарантії перебувають у функціональній взаємозалежності [1, с. 70]. У цій моделі легітимність обшуку визначається не формальним дотриманням окремих вимог, а збереженням балансу між метою втручання та принципами пропорційності й верховенства права.

У структурі системи «обшук» ключовим є визначення меж процесуального впливу, тобто тих елементів реальності, на які безпосередньо спрямовується примусове втручання. З позицій системно-діяльнісного підходу об'єкти обшуку доцільно класифікувати за їх онтологічною природою: а) матеріальні об'єкти як просторові носії потенційних доказових слідів; б) особи як носії поведінкової інформації, що має значення для досягнення мети слідчої дії. При цьому використання терміну «об'єкт» не нівелює суб'єктний статус особи, а відображає лише спрямованість процесуального впливу.

Така диференціація дозволяє визначити не лише предмет пошуку, а й просторові та функціональні межі втручання. Об'єкт обшуку слід розглядати як цілісний просторово-функціональний комплекс, межі якого визначаються не внутрішнім поділом на окремі елементи, а характером дозволу суду. Як випливає з правової позиції Верховний Суд, надання дозволу на обшук житла охоплює всі його конструктивні складові, включаючи дах, стіни та прилеглу територію, якщо вони утворюють єдиний архітектурно-функціональний об'єкт [2].

Системоутворювальним елементом обшуку є його легітимність, яка визначається не формальним посиланням на кримінальне провадження, а наявністю конкретних і перевірюваних фактичних даних, що встановлюють логічний зв'язок між предметом розслідування та конкретним місцем втручання. Фактична підстава обшуку передбачає не абстрактне припущення, а достатній рівень ймовірності знаходження доказів саме у визначеному об'єкті. Відсутність у клопотанні аргументованого обґрунтування такого зв'язку свідчить про свавільний характер втручання, що не відповідає стандартам, сформульованим у практиці ЄСПЛ [3].

Особливу складність становить застосування механізму невідкладного обшуку відповідно до ч. 3 ст. 233 КПК України. Навіть у межах попередньо спланованих оперативних заходів можуть виникати обставини, що створюють раптову загрозу втрати доказів у режимі реального часу, зокрема через використання цифрових засобів зв'язку. Водночас сама по собі оперативна динаміка не є достатньою підставою для обходу судового контролю. Ключовим критерієм є встановлення об'єктивної неможливості звернення за судовим дозволом до моменту втручання, що підлягає ретельній перевірці слідчим суддею з урахуванням конкретних часових та фактичних обставин [4, с. 134–136].

Важливим елементом моделі є належне документальне підтвердження фактичних підстав обшуку. Вимога подання виключно оригіналів матеріалів провадження не впливає із сутності судового контролю, оскільки предметом оцінки є достатність і зміст фактичних даних, а не форма їх матеріального носія. Копії документів можуть бути достатніми для прийняття рішення слідчим суддею за умови, що вони дають можливість перевірити логічний зв'язок між метою обшуку та місцем його проведення і не викликають обґрунтованих сумнівів щодо їх автентичності.

Дослідження виявило проблему застосування кайданків під час обшуку не лише як засобу безпеки, а як чинника, що потенційно обмежує процесуальну прозорість. Якщо використання спецзасобів позбавляє особу можливості спостерігати за перебігом слідчої дії, виникає об'єктивний ризик сумнівів у достовірності її результатів. У такому разі на сторону обвинувачення покладається обов'язок довести, що спосіб проведення обшуку виключав можливість маніпуляцій із доказами. Обмеження візуального контролю має оцінюватися судом як істотне порушення процесуальних гарантій у розумінні ст. 87 КПК України.

У межах системно-діяльнісної моделі принципового значення набуває чітке розмежування обшуку, огляду та поверхневої перевірки. Критерієм відмежування є не формальна назва слідчої дії, а характер фактичного втручання. Якщо проникнення до житла має примусовий характер і спрямоване на відшукання речей чи осіб, така дія є обшуком незалежно від її процесуального позначення. Стала позиція Верховний Суд полягає в тому, що проведення фактичного обшуку під виглядом огляду без судового дозволу є істотним порушенням, яке зумовлює недопустимість отриманих доказів та їх похідних.

Окремого розмежування потребують обшук і поверхнева перевірка особи відповідно до ст. 34 Закону «Про Національну поліцію». Поверхнева перевірка є превентивним поліцейським заходом, спрямованим на забезпечення безпеки, а не на здобуття доказів у кримінальному провадженні. Її зміст обмежується візуальним оглядом та зовнішнім обстеженням одягу чи речей без проникнення всередину. Перетворення такого заходу на фактичний обшук суперечить його правовій природі та виходить за межі допустимого втручання.

Водночас, якщо під час поверхневої перевірки особа добровільно видає речові докази, вони мають бути оглянуті відповідно до вимог статті 237 КПК України та визнані такими, що отримані у законний спосіб. Критично важливо при цьому розуміти, що такі дії не є обшуком, який, на відміну від огляду, має примусовий характер, тобто може проводитися без згоди особи, яку обшуковують, всупереч її волі [5, с. 34].

Системний аналіз свідчить, що відеозапис обшуку не може підняти процесуальну форму отримання показань. Відомості, спонтанно висловлені особою під час проведення слідчої дії, не набувають статусу показань у розумінні ст. 95 КПК України. Використання таких висловлювань для обґрунтування вироку без їх підтвердження в судовому засіданні суперечить принципу безпосередності дослідження доказів.

За результатами дослідження сформульовано такі положення:

1. Обшук має оцінюватися як втручання у цілісний просторово-функціональний об'єкт, межі якого визначаються змістом судового дозволу. Надання дозволу на обшук будівлі або садиби охоплює всі їх складові, що утворюють єдиний об'єкт володіння. Водночас вихід за ці межі або довільне їх тлумачення суперечить процесуальним гарантіям.

2. Невідкладний обшук може бути виправданий лише за наявності об'єктивної та доведеної неможливості отримати судовий дозвіл до моменту втручання, що підлягає ретельній перевірці слідчим суддею.

3. Якщо застосування спецзасобів обмежує можливість особи здійснювати візуальний контроль за перебігом обшуку, це породжує презумпцію сумніву щодо достовірності його результатів, яку сторона обвинувачення зобов'язана спростувати.

4. Слідчий суддя виступає гарантом недопущення невизначеного та надмірного втручання. Клопотання про обшук має містити конкретизований перелік предметів і даних, що підлягають відшукуванню, а не загальні формулювання, які фактично надають дозвіл на необмежений пошук.

Запропонована модель дозволяє встановлює структурні критерії перевірки легітимності українську процесуальну практику з європейськими стандартами захисту прав людини, мінімізуючи можливості для зловживань з боку правоохоронних органів.

Література:

1. Мирошниченко Ю. М. Обшук як системно-діяльнісний феномен: суб'єкти, учасники та судова практика. *Європейські перспективи*. 2025. № 4. С. 69–77. DOI: <https://doi.org/10.71404/EP.2025.4.11>

2. Постанова Верховного Суду від 08 квітня 2021 року у справі № 296/11783/15-к. *Єдиний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/132084030> (дата звернення: 17.02.2026).

3. CASE OF KORNIYETS AND OTHERS v. UKRAINE : judgment of the European Court of Human Rights of 10 July 2025 (applications nos. 2599/16 and 2 others). *HUDOC*. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-244003> (дата звернення: 17.02.2026).

4. Мирошніченко Ю. М. Основні тенденції правозастосування та перспективи наукового дослідження проблем обшуку житла чи іншого володіння особи. *Слово національної школи суддів України*. 2025. № 3 (52). С. 134–147. DOI: 10.37566/2707-6849-2025-3(52)-12

5. Мирошніченко Ю. М. Обшук особи в кримінальному провадженні: проблеми правового регулювання та практики застосування. *DICTUM FACTUM*. 2025. № 2(18). С. 341–345. DOI: <https://doi.org/10.32703/2663-6352/2025-2-18-341-345>